

[K. Hølvæg Petersen.]

disse mange lokale råd, som ikke har nogen egentlig kompetence, og hvorom man vel ikke ved andet med sikkerhed, end at de en gang imellem får lov til at komme ind i radio-rådet for at fremlægge deres synspunkter uden nogen sikkerhed for, at man tager hensyn til dem. Så kommer der en dag formentlig to eller tre fra regionalrådene, og en anden dag kommer der nogle andre, og de mødes ikke i kraft af deres medlemskab af noget råd, de har ikke den lejlighed til meningsudveksling, som man burde give dem, når de samles fra hele landet. Den fordel har det repræsentantskab, der lå i min mindretalsbetænkning, hvortil jeg henviste, fordi, og det kan jeg også sige til hr. Arne Christensen, dér var klart defineret, hvilke opgaver de har i modsætning til det, der foreligger her.

Jeg er altså bange for, at dette mere bliver noget ydre, mere en tilkendegivelse, en eller anden vilje til at gøre noget nærdemokratisk uden at ville gøre noget alligevel. Det er det farligste, der kan ske, hvis man opbygger nogle forestillinger, som ikke holder stik med virkeligheden. Så bliver der frustration og skuffelse, så får man ikke det ud af det, man tilstræber. Derfor mener jeg, vi skal besinde os på, hvad vi gør, og det er der heldigvis altså vundet tid til.

Jeg har forstået på de udtalelser, ministeren kom med, at er der problemer her, som vi i udvalget kan finde løsninger på — jeg skal ikke prøve at drage nogen konklusion — så er der forhandlingsvilje. Selv om der ikke er konstateret noget flertal for udsættelse, ej heller for at programrådene ikke skal træde i kraft, så kan jeg alligevel spore så megen usikkerhed, så megen utryghed ved denne ordning, at der er grundlag for en forhåbning om, at vi kan nå til et resultat.

Jeg må minde om, hvor svært det er at få lavet om på disse ting. Vi kører med en radioordning, der går langt tilbage i tiden, som blev til under forudsætninger, der slet ikke findes mere. Det er derfor, jeg frygter, at instituerer man disse programråd, så har vi bundet os til noget, vi ikke kan frigøre os

fra i årtier, og det er det, vi skal hindre, medmindre vi er helt sikre på, at vi nu har fundet løsninger, der virkelig er hensigtsmæssige og rigtige.

Lasse Budtz (S):

Jeg vil blot sige til ministeren for kulturelle anliggender, at jeg muligvis har udtrykt mig uklart, og det beklager jeg. Jeg mener, at jeg sagde, at nogle politikere bruger radioen som politisk slagmark. Jeg ønskede ikke at generalisere, og jeg ønskede slet ikke at rette beskyldningen mod ministeren.

Til hr. Lembourn vil jeg blot sige, at jeg synes, at en dialog mellem, om jeg så må sige, producenter og modtagere er det bedste, man overhovedet kan tænke sig. Men jeg synes sandelig også, at den er godt i gang, den har kørt en 3-4 år, og for min skyld må den gerne fortsætte. Jeg synes, at den også har mange positive sider. Kritikken af Danmarks radio, især — eller måske f. eks. — fra konservativ side, synes nu nok at vise, at der alligevel ikke er talentmasse nok i Danmark.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om amtscentraler for undervisningsmidler.

(Lovforslaget (nr. 90) findes i tillæg A. sp. 1583, fremsættelsen i tidenden sp. 1914).

Lovforslaget sattes til forhandling.